

12 Ιουνίου, 1991

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΖΙΝΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ.

(Υπόθεση Αρ. 415/82).

Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας — Συγκρότηση — Ο Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμος (Ν. 33/67) — Άρθρο 13(3) — Ο αριθμός των μελών είναι 5 και όχι 10 όπως προνοεί το άρθρο 124(1) του Συντάγματος — Η πρόνοια αυτή δεν είναι αντισυνταγματική γιατί βασίζεται στο "δίκαιο της ανάγκης" και αποσκοπεί στην πλήρωση του κενού που άφησε η αποχώρηση των Τούρκων, μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας.

5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Πειθαρχικές Ποινές — Η απαγόρευση επιβολής διπλής ποινής για το ίδιο αδίκημα σύμφωνα με το άρθρο 12(2) του Συντάγματος δεν ισχύει στις πειθαρχικές διαδικασίες — Η ποινική και πειθαρχική διαδικασία μπορούν να κινηθούν είτε μαζί είτε διαδοχικά — Andreas Christodoulou v. The President and Members of the Disciplinary Board of National Guard.

10

Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δικαστικός Έλεγχος — Επέμβαση Δικαστηρίου — Πειθαρχικές Ποινές — Το ακυρωτικό Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να επέμβει στο θέμα της επιβαλλόμενης ποινής εκτός αν το πειθαρχικό όργανο έχει υπερβεί πρόδηλα τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας.

15

Η παρούσα προσφυγή στράφηκε κατά της απόφασεως της Ε.Δ.Υ. που επέβαλε στον αιτητή πειθαρχική ποινή απόλυσης από τη Δημόσια Υπηρεσία με συνεπακόλουθη τη στέρηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Η πειθαρχική διαδικασία είχε κινηθεί κατά του αιτητή λόγω της καταδίκης του από το Επαρχιακό Δικαστήριο για διάφορα ποινικά αδικήματα.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

25

5 (1) Ο αιτητής βάσισε τον πρώτο του ισχυρισμό περί αντιυ-
 νταγματικότητας της σύνθεσης της Ε.Δ.Υ. στην απόφαση της Ολο-
 μέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Republic v.*
Louca (1984) στην οποία όμως οι όποιες παρατηρήσεις από ορι-
 σμένους Δικαστές αναφορικά με το θέμα αυτό δεν αποτελούσαν
 10 τμήμα του δεσμευτικού μέρους της απόφασης της πλειοψηφίας. Ο
 Νόμος 33/67 εδράζεται αποκλειστικά στο "δίκαιο της ανάγκης" και
 αιτοσκοπεί στην πλήρωση του κενού που άφησε η αποχώρηση των
 Τούρκων, μελών της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας. Ο πρώτος
 15 ισχυρισμός του αιτητή είναι αβάσιμος γιατί δεν εδράζεται στο
 νόμο και τη νομολογία.

15 (2) Η απαγόρευση της διπλής τιμωρίας δεν ισχύει στις πειθα-
 ρχικές διαδικασίες. Για το λόγο ότι οι δύο διαδικασίες, δηλαδή η
 ποινική και η πειθαρχική, εξυπηρετούν διαφορετικούς σκοπούς
 μπορούν να κινηθούν είτε μαζί είτε διαδοχικά. Παρατομπή και
 υιοθέτηση της απόφασης της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστη-
 ρίου στην υπόθεση *Andreas Christodoulou v. The President and*
Members of the Disciplinary Board of National Guard (1983) 3
 C.L.R. 999.

20 (3) Αναφορικά με τον τρίτο ισχυρισμό του αιτητή πως η ποινή
 που του επιβλήθηκε ήταν υπέρμετρα επαχθής και δυσανάλογη
 προς την βαρύτητα του αδικήματος που διαπράχθηκε και πως δεν
 λήφθηκαν υπόψη οι ελαφρυντικές περιστάσεις κατά την επιμέτρη-
 25 ση της ποινής, το ακυρωτικό Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να επέμ-
 βει στο θέμα της επιβαλλόμενης ποινής εκτός αν το πειθαρχικό όρ-
 γανο έχει υπερβεί πρόδηλα τα ακραία όρια της διακριτικής του
 εξουσίας.

30 Το άρθρο 79(1) του Νόμου 33/67 απαριθμεί περιοριστικά τις
 ποινές που μπορούν να επιβληθούν δυνάμει των διατάξεων του
 ίδιου νόμου. Στις ποινές αυτές περιλαμβάνεται και η ποινή της
 απόλυσης η οποία σύμφωνα με το άρθρο 79(7) του Νόμου 33/67
 συνεπάγεται απώλεια όλων των ωφελημάτων αφυπηρέτησης του
 απολυθέντος υπαλλήλου.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

35 Αναφερόμενες υποθέσεις:

Republic v. Louca (1984) 3 C.L.R. 241·

Kyriacou v. The Republic (1987) 3 C.L.R. 1130·

Republic v. Kyriacou (1987) 3 C.L.R. 1189·

40 *Christodoulou v. The President and Members of the Disciplinary*
Board of National Guard (1983) 3 C.L.R. 999·

Christofides v. C.Y.T.A. (1979) 3 C.L.R. 99·

Papacleonoulou v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 187

Enotiadou v. The Republic (1971) 3 C.L.R. 409

Lambrou v. The Republic (1972) 3 C.L.R. 379

Republic v. Mozoras (1970) 3 C.L.R. 210

Solomou v. The Republic (1984) 3 C.L.R. 533

5

Makrides v. The Republic, 2 R.S.C.C. 8.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία επιβλήθηκε στον αιτητή η πειθαρχική ποινή της απόλυσης από τη Δημόσια Υπηρεσία με τη συνεπακόλουθη στέρηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. 10

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον αιτητή.

Λ. Κουρσουμπά (Κα.), Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση. 15

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Δημητριάδης ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ: Με την προσφυγή αυτή ο αιτητής ζητά δήλωση του Δικαστηρίου πως η απόφαση της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής (Ε.Δ.Υ.), με την οποία αυτή επέβαλε στον αιτητή την πειθαρχική ποινή της απόλυσης από τη Δημόσια Υπηρεσία, με τη συνεπακόλουθη στέρηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων από την ημερομηνία της καταδίκης του από το Επαρχιακό Δικαστήριο, είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε έννομου αποτελέσματος. 20 25

Ο αιτητής ήταν ο Διοικητής της Συνεργατικής Αναπτύξεως και στις 9 Απριλίου, 1981 καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας σε φυλάκιση 18 μηνών για διάφορα ποινικά αδικήματα. Εναντίον της πιο πάνω ποινής και της καταδίκης του ο αιτητής άσκησε έφεση 30

αλλά το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφασή του ημερ. 16 Οκτωβρίου, 1981, απόρριψε την έφεση και επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση.

- 5 Η Ε.Δ.Υ., ενεργώντας σύμφωνα με το άρθρο 83(1) και (2) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου, Ν.33/67, (τον οποίο στην απόφασή μου θα αναφέρω σαν το "Νόμο 33/67") όπως τροποποιήθηκε, αφού εξασφάλισε αντίγραφο των πρακτικών της διαδικασίας που έγινε στο Επαρχιακό Δικαστήριο και στο Ανώτατο Δικαστήριο, ζήτησε τις απόψεις του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά πόσο 10 τα αδικήματα για τα οποία καταδικάστηκε ο αιτητής ενείχαν έλλειψη τιμιότητας ή ηθική αισχροτήτα. (Ίδε Παράρτημα 1 στην ένσταση).

- 15 Με επιστολή του προς την Επιτροπή ημερ. 29 Οκτωβρίου, 1981, ο Γενικός Εισαγγελέας (Ίδε Παράρτημα 2) γνωμάτευσε ότι τα αδικήματα για τα οποία καταδικάστηκε ο αιτητής ενείχαν έλλειψη τιμιότητας με την έννοια του άρθρου 83(2) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων.

- 20 Κατόπιν τούτου, η Ε.Δ.Υ., στη συνεδρίασή της ημερ. 2 Νοεμβρίου, 1981 (Ίδε Παράρτημα 3) αποφάσισε, προτού προχωρήσει στην επιβολή πειθαρχικής ποινής, να καλέσει τον αιτητή ενώπιόν της στις 25 Νοεμβρίου, 1981, ώστε να παρασχεθεί σ' αυτόν η ευκαιρία να υποβάλει οποιοσδήποτε παραστάσεις θα επιθυμούσε.

- 25 Στις 25 Νοεμβρίου, 1981 η Ε.Δ.Υ, στην παρουσία εκπροσώπου της αρμόδιας αρχής, άκουσε τις παραστάσεις του αιτητή και τις εισηγήσεις του δικηγόρου του σε ό,τι αφορούσε την επιβολή πειθαρχικής ποινής και επιφύλαξε την απόφασή της για την ποινή (Ίδε Παράρτημα 4). Πριν 30 η Ε.Δ.Υ. εκδώσει την επιφυλαχθείσα απόφασή της, έγινε αλλαγή στη σύνθεσή της και σαν αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής η Ε.Δ.Υ. ζήτησε γνωμάτευση από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, ο οποίος, με επιστολή του ημερ. 1 Φεβρουαρίου, 1982 (Ίδε Παράρτημα 5) τη συμβούλεψε τα 35 ακόλουθα:

"..... σε περιπτώσεις που δεν γεννάται θέμα αξιοπιστίας των μαρτύρων, που θα εξαρτηθεί βέβαια και από τον τρόπο και τις αντιδράσεις που επιδεικνύουν στο εδώλιο του μάρτυρα θα μπορούσε σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, με την συγκατάθεση όλων των ενδιαφερομένων να συνεχισθεί μια υπόθεση από την Επιτροπή υπό την νέα αυτών σύνθεση, εάν βέβαια αυτή θα ήταν σύμφωνη σε τούτο και δεν θα έκρινε αναγκαίο την εξέταση της υπόθεσης de novo."

5

και

10

"..... για την ποινική καταδίκη του Διευθυντή Συνεργατικής Αναπτύξεως εφόσον δεν πρόκειται για εκτίμηση προφορικής μαρτυρίας αλλά για εξέταση εισηγήσεων που έγιναν από τον δικηγόρο η Επιτροπή υπό την νέα αυτής σύνθεση μπορεί να προχωρήσει στην έκδοση αποφάσεως εάν γι' αυτό δεν θα είχε ένσταση ο δικηγόρος άλλως η Επιτροπή θα ακούσει εκ νέου τον δικηγόρο επάνω στο θέμα αυτό."

15

Στη συνεδρίαση της Ε.Δ.Υ. με ημερ. 5 Ιουνίου, 1982 (Ίδε Παράρτημα 6 σελ. 4 των πρακτικών), ο δικηγόρος του αιτητή δήλωσε ότι υιοθετούσε τις παραστάσεις τις οποίες υπέβαλε στις 9 Δεκεμβρίου, 1981 στην Ε.Δ.Υ με την προηγούμενη σύνθεσή της. Περαιτέρω, η Ε.Δ.Υ. επέτρεψε στο δικηγόρο του αιτητή να υποβάλει γραπτώς μέχρι τις 7 Ιουνίου, 1982 οποιεσδήποτε συμπληρωματικές παραστάσεις θα επιθυμούσε να υποβάλει και επιφύλαξε την απόφασή της.

20

25

Ο δικηγόρος του αιτητή με επιστολή του ημερ. 7 Ιουνίου, 1982 υπόβαλε συμπληρωματικές παραστάσεις (Ίδε Παράρτημα 7).

30

Η Ε.Δ.Υ., στη συνεδρίασή της με ημερ. 28 Ιουλίου, 1982, επιλήφθηκε του θέματος της πειθαρχικής ποινής και έκρινε πως, υπό τις περιστάσεις, η αρμόζουσα ποινή ήταν εκείνη της απόλυσης από τη Δημόσια Υπηρεσία από την ημερομηνία της διαβίβασης σ' αυτόν της απόφασης της

35

Ε.Δ.Υ. Επίσης, δυνάμει του άρθρου 84(3) των περί Δημο-
 σίας Υπηρεσίας Νόμων του 1967-1981, αποφάσισε όπως
 επιστρέψει στον αιτητή το ήμισυ του κατακρατηθέντος μέ-
 5 ρους των απολαβών του από την ημερομηνία κατά την
 οποία αυτός τέθηκε σε διαθεσιμότητα μέχρι την καταδίκη
 του από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, δηλαδή
 από 6 Ιουνίου 1980 - 8 Απριλίου, 1981. Επίσης αποφάσισε
 ότι από την ημερομηνία της καταδίκης του από το Επαρ-
 10 χιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, δηλαδή τις 9 Απριλίου,
 1981, αυτός δεν δικαιούται σ' οποιοδήποτε μέρος των
 απολαβών του, σύμφωνα με τα άρθρα 83(3) και 84(3) των
 περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων.

Η σχετική απόφαση της Επιτροπής μαζί με το σχετικό
 απόσπασμα από τα πρακτικά στο οποίο περιείχετο η αι-
 15 τιολογία, διαβιβάστηκε στον αιτητή στις 30 Ιουλίου, 1982.
 Η απόλυση του αιτητή δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφη-
 μερίδα της Δημοκρατίας ημερ. 13 Αυγούστου, 1982, με Αρ.
 Γνωστ. 1739.

Είναι η εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή πως η
 20 Ε.Δ.Υ., η οποία δημιουργήθηκε με το Νόμο 33/67, είναι το
 ίδιο όργανο το οποίο προβλέπεται από το άρθρο 125 του
 Συντάγματος και όχι κάποιο άλλο όργανο. συνεπώς, τα 3
 μέλη τα οποία συνέθεταν την Ε.Δ.Υ., η οποία εδίκασε πει-
 25 θαιρικά τον αιτητή και επέβαλε τη σχετική ποινή, δεν
 αποτελούσαν απαρτία, και αυτό γιατί βάσει του δικαιού
 της ανάγκης στο οποίο εδράζεται ο Νόμος 33/67, θα μπο-
 ρούσε να δικαιολογηθεί μείωση του αριθμού των μελών
 της Ε.Δ.Υ. από 10 σε 7, αλλά όχι σε 5 και συνεπώς το
 30 αντίθετο προς το άρθρο 124(1) του Συντάγματος.

Ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε επίσης πως η από-
 λυση του αιτητή η οποία του επιβλήθηκε δυνάμει του αρ-
 θρου 79(1)(i) του Νόμου 33/67 και που είχε σαν επακόλου-
 θο την εφαρμογή του άρθρου 79(7) του ίδιου Νόμου,
 35 απώλεια δηλαδή όλων των δικαιωμάτων αφυπηρέτησής
 του, είναι αντισυνταγματική γιατί είναι αντίθετη με τις
 πρόνοιες του άρθρου 12(2) του Συντάγματος το οποίο

προνοεί ότι ο καταδικασθείς δεν δικάζεται δυο φορές για το ίδιο αδίκημα. Υπέβαλε επίσης πως η απώλεια των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του αιτητή, σε συνδυασμό με τη φυλάκισή που του επιβλήθηκε, αποτελεί διπλή τιμωρία για το ίδιο αδίκημα.

5

Περαιτέρω, ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι σύμφωνα με το άρθρο 12(3) του Συντάγματος νόμος δεν μπορεί να προβλέπει ποινή δυσανάλογη προς τη βαρύτητα του αδικήματος και υπέβαλε πως η Ε.Δ.Υ όφειλε να είχε λάβει υπόψη της τις ελαφρυντικές περιστάσεις του αιτητή και να ασκήσει ορθά τη διακριτική της ευχέρεια, επιβάλλοντας σ' αυτόν, σύμφωνα με το άρθρο 83(3) του Νόμου 33/67, ποινή ανάλογη προς τις περιστάσεις αυτές. Είναι επίσης ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η Ε.Δ.Υ., επιβάλλοντάς του πλήρη στέρηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, μεταχειρίστηκε την περίπτωση του σαν να μην συνέτρεχαν οποιοσδήποτε ελαφρυντικές περιστάσεις. Ο αιτητής ισχυρίστηκε περαιτέρω παράβαση των άρθρων 23 και 28 του Συντάγματος.

10

15

Ο δικηγόρος του αιτητή βάσισε τον πρώτο του ισχυρισμό περί αντισυνταγματικότητας της Ε.Δ.Υ., η οποία εγκαθιδρύθηκε δυνάμει του Νόμου 33/67, στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Republic v. Louca* (1984) 3 C.L.R. 241.

20

Στην απόφαση αυτή, όπου επίδικο θέμα ήταν κατά πόσον η αναθεωρητική έφεση ή η αίτηση ακύρωσης θα μπορούσαν να αποσυρθούν χωρίς προηγούμενη άδεια του Δικαστηρίου, είχαν γίνει ορισμένες παρατηρήσεις (*obiter dicta*) από ορισμένους Δικαστές, οι οποίοι είτε ρητά διακήρυξαν ότι το άρθρο 4(3) του Νόμου 33/67 είναι αντισυνταγματικό, είτε διακήρυξαν ότι ηγέρθη σοβαρό θέμα αντισυνταγματικότητας και το όλο θέμα έπρεπε να τύχει επανεξέτασης από τα αρμόδια όργανα. Οι παρατηρήσεις αυτές, εν πάση περιπτώσει, δεν αποτελούσαν τμήμα του δεσμευτικού μέρους της απόφασης της πλειοψηφίας επειδή η διαδικασία εγκαταλείφθηκε μετά τη διευθέτηση των απαιτήσεων των μελών της Ε.Δ.Υ.

25

30

35

Στην απόφαση *Kyriakos Kyriakou v. The Republic* (1987) 3 C.L.R. 1130, ο Δικαστής Πικής ανάφερε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα σχετικά:-

5 "Σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου ανα-
γνωρίζει ότι η Επιτροπή δεν είναι το ίδιο σώμα με την
Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας που διαλαμβάνει το
Σύνταγμα λόγω της διαφορετικής αριθμητικής συνθέσε-
ως των δύο Επιτροπών. Αυτό που προκύπτει από τις
10 αποφάσεις είναι ότι ο περιορισμός του αριθμού των
μελών από δέκα σε πέντε που προνοεί ο Νόμος 33/67
δεν καθιστά την Επιτροπή όργανο αντισυνταγματικό.
Ο καθορισμός του αριθμού των μελών της Επιτροπής
σε δέκα, από το Σύνταγμα, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένος
15 με τις συνταγματικές διατάξεις που κατέρρευσαν με
την αποχώρηση των Τούρκων, μελών της Επιτροπής.

Ο Νόμος 33/67 εδράζεται αποκλειστικά στο 'δίκαιο
της ανάγκης' και αποσκοπεί στη πλήρωση του κενού
που άφησε η αποχώρηση των Τούρκων, μελών της Επι-
τροπής Δημόσιας Υπηρεσίας. Ως μέτρο ανάγκης δεν
20 μπορεί να εκφεύγει των δικαιοδοτικών πλαισίων που
παρέχει το 'δίκαιο της ανάγκης'. Το 'δίκαιο της ανά-
γκης' δικαιολογεί τη λήψη μέτρων που δεν προβλέπο-
νται από το Σύνταγμα μόνο στο βαθμό και την έκταση
που είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της λειτουργίας
25 της Επιτροπής που κατέρρευσε με την αποχώρηση των
Τούρκων. Η ανάγκη για διασφάλιση των συνταγματι-
κών θεσμών με προσφυγή στο 'δίκαιο της ανάγκης', ως
αποτέλεσμα των γεγονότων του 1963-1964, αναγνωρί-
στηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση *Γενι-
30 κός Εισαγγελέας ν. Ιμπραχίμ και Άλλοι*. Όπως επεξη-
γείται στην απόφαση αυτή το 'δίκαιο της ανάγκης'
αποτελεί εξαιρετικό μέτρο, επίκληση του οποίου δικαι-
ολογείται μόνο στο βαθμό και έκταση που επιβάλλει η
ανάγκη."

35 Στην Αναθεωρητική Έφεση στην πιο πάνω απόφαση,
Republic v. Kyriacou (1987) 3 C.L.R. 1189, η Ολομέλεια
του Ανωτάτου Δικαστηρίου αποφάνθηκε ότι το άρθρο 4

(3) του Νόμου 33/67 έχει καταστεί ανενεργό και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν δύναται να ενασκήσει την εξουσία που το άρθρο αυτό του παρέχει.

Ενόψει των όσων αναφέρθηκαν πιο πάνω, ο πρώτος ισχυρισμός του αιτητή απορρίπτεται σαν αβάσιμος και μη στηριζόμενος στο νόμο και τη νομολογία.

Αναφορικά με τον ισχυρισμό του αιτητή περί αντίθεσης των άρθρων 79(1)(i) και 79(7) του Νόμου 33/67 προς το άρθρο 12(2) του Συντάγματος, παραπέμπω και υιοθετώ την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Andreas Christodoulou v. The President & Members of the Disciplinary Board of National Guard* (1983) 3 C.L.R. 999, όπου σχετικά με το ίδιο θέμα, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα, στις σελίδες 1004 και 1005:-

"Under both, the continental and common law, systems of justice, the maxim that a citizen ought not to be punished twice for the same act, has no application to disciplinary proceedings. Criminal and disciplinary proceedings may be pursued simultaneously or in succession in respect of the same conduct, in recognition of the fact that the two proceedings are designed to serve separate and distinct purposes - See, Tsatsos' *Studies of Administrative Law*, pp. 77-78 - Conclusions from the Greek Council of State 1929-59, p. 405, and *R. v. Pharmaceutical Society* (1981) 2 All E.R. 805 (D.C.) I regard it as salutary that in Cyprus, judicial trend favours the application of the provisions of Article 12.5 safeguarding the rights of a person charged with an offence to disciplinary as well as criminal proceedings. - See, *Haros v. The Republic*, 4 R.S.C.C. 39; *Morsis v. The Republic*, 4 R.S.C.C. 133; *Menelaou v. The Republic* (1980) 3 C.L.R. 467; *Petrou v. The Republic* (1980) 3 C.L.R. 203; *Papacleovoulou v. The Republic* (1982) 3 C.L.R. 187.

The same act may constitute both a criminal and a disciplinary offence - see, Tsatsos' *Studies of Administrative Law*, pp. 77-78 - Conclusions from the Greek

Council of State 1929-59, pp. 29-59, p. 405. That this is so, is no obstacle to the institution of disciplinary proceedings, nor conviction upon a disciplinary charge similar in nature to an offence created by the Criminal Code or any other law for that matter, imports a conviction under the general law.

There is no rule of law, certainly we have traced none, prohibiting the fashioning of a disciplinary offence on the provisions of the Criminal Code or any other law for that matter. Such practice appears to be common, considering that conduct akin to conduct prohibited by the Criminal Code, should not ordinarily be tolerated by public servants. And it is not. All that reg. 3 accomplished in this case, is to define a number of disciplinary offences by reference to the provisions of the Military Code and other laws in force for the time being. A conviction by the Disciplinary Board is nothing other than a disciplinary punishment that must conform to the norms of administrative law pertaining to such convictions. That is, the punishment can at its worse dissolve the relationship between the servant and the State. Under no circumstances can it result in a punishment disproportionate to or greater than the benefits received by the servant. - See, Tsatsos' Studies of Administrative Law, p. 79."

Είναι φανερό από το πιο πάνω απόσπασμα της απόφασης αυτής ότι ο ισχυρισμός του αιτητή στο θέμα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

Ο δικηγόρος του αιτητή πρόβαλε τον ισχυρισμό πως η ποινή η οποία είχε επιβληθεί στον αιτητή από την Ε.Δ.Υ. ήταν υπέρμετρα επαχθής και δυσανάλογη προς τη βαρύτητα του αδικήματος που διαπράχθηκε, πως η Επιτροπή παράλειψε να λάβει υπόψη της τις ελαφρυντικές περιστάσεις κατά την επιμέτρηση της ποινής και πως άσκησε με πλημμέλεια τη διακριτική της εξουσία.

Είναι νομολογιακά καθιερωμένο πως το ακυρωτικό Δι-

καστήριο δεν έχει εξουσία να επέμβει στο θέμα της επιβαλλόμενης ποινής εκτός εάν το πειθαρχικό όργανο έχει υπερβεί πρόδηλα τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας.

Οι εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε τέτοιου είδους ζητήματα δεν έχουν καμιά ομοιότητα με τις εξουσίες του κατά την ενάσκηση της κατ' έφεση δικαιοδοσίας του από αποφάσεις των Επαρχιακών Δικαστηρίων στις οποίες έχει εξουσία επέμβασης εκεί όπου η καταδικαστική απόφαση είναι είτε εξ' υπαρχής λανθασμένη είτε έκδηλα υπέρμετρη είτε ανεπαρκής. 5 10

Η εκτίμηση του ύψους μιας τέτοιας πειθαρχικής ποινής βρίσκεται εκτός των πλαισίων αρμοδιότητας του Δικαστηρίου τούτου. (Βλ., μεταξύ άλλων, *Christofides v. CY.T.A.*(1979) 3 C.L.R. 99, *Papacleonoulou v. The Republic* (1982) 3 C.L.R. 187, 196-197). 15

Έχει επίσης επανειλημμένα νομολογηθεί σε σειρά αποφάσεων πως ένα διοικητικό Δικαστήριο κατά την εκδίκαση προσφυγής η οποία στρέφεται εναντίον της επιβολής πειθαρχικής ποινής δεν έχει κατά κανόνα εξουσία επέμβασης στην ουσιαστική κρίση και εκτίμηση των γεγονότων από το αρμόδιο όργανο. (Βλ., μεταξύ άλλων, *Enotiadou v. The Republic* (1971) 3 C.L.R. 409, 415, *Lambrou v. The Republic* (1972) 3 C.L.R. 379, 389, *Republic v. Mozoras* (1970) 3 C.L.R. 210, στη σελ. 221, και *Solomou v. The Republic* (1984) 3 C.L.R. 533, στη σελίδα 536). 20 25

Το άρθρο 79(1) του Νόμου 33/67 απαριθμεί περιοριστικά τις πειθαρχικές ποινές που μπορούν να επιβληθούν δυνάμει των διατάξεων του ίδιου νόμου. Στις ποινές αυτές περιλαμβάνεται και η ποινή της απόλυσης η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 79(7) του Νόμου 33/67, συνεπάγεται απώλεια όλων των ωφελημάτων αφυπηρέτησης του απολυθέντος υπαλλήλου. 30

Έχοντας εξετάσει με κάθε προσοχή το φάκελο της υπόθεσης, καθώς επίσης και τα σχετικά πρακτικά της απόφα- 35

- σης στα οποία αναφέρονται λεπτομερώς το σκεπτικό και η αιτιολογία, κρίνω πως η Ε.Δ.Υ. ορθά και νόμιμα και χωρίς να υπερβεί τα όρια της διακριτικής της εξουσίας, επέβαλε στον αιτητή την ποινή της απόλυσης. Η Ε.Δ.Υ.,
- 5 όπως ρητά αναφέρθηκε στο σχετικό πρακτικό (βλ. Παράρτημα 8 στην ένσταση) έλαβε υπόψη της τις διάφορες ελαφρυντικές περιστάσεις του αιτητή προτού καταλήξει. Η διακριτική ευχέρεια της Ε.Δ.Υ. δεν αφορούσε τα θέματα
- 10 σύνταξης παρά μόνο το θέμα της ποινής. Η ποινή η οποία επιβλήθηκε στον αιτητή είχε, βάσει του ίδιου του νόμου, το επακόλουθο της απώλειας όλων των ωφελημάτων αφυπηρέτησής του.

- Η απόφαση *Makrides v. The Republic*, 2 R.S.C.C. 8, την οποία ανέφερε ο δικηγόρος του αιτητή προς υποστήριξη
- 15 του ισχυρισμού του για αντισυνταγματικότητα των προνοιών εκείνων που αφορούν στέρηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων υπαλλήλου προς το άρθρο 23(1) και (2) του Συντάγματος δεν τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση.

- 20 Ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή για αντίθεση προς το άρθρο 28 του Συντάγματος παρέμεινε αναπόδεικτος.

- Ενόψει των όσων αναφέρθηκαν πιο πάνω και υπό το φως της σχετικής νομολογίας την οποία παρέθεσα, η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.
- 25

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.